BAYAN YANI

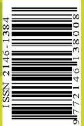
131

İLK OYUMMUŞ GİBİ UMUT DOLU!..

VE SON OYUM OLABİLİRMİŞ GİBİ... ÜRKÜTÜCÜ!..

Şpet

NİSAN 2023 / 04 - 20 TL K.K.T.C: 24 TL.

atilla atalay

EROTİK İSTİŞARE SIDIKA

- Hayırlı akşamlar Sıdıkam, Kenar ben. Kenar Öbürtekin. Alo... Seni çiftlikten arıyorum. Var mı bi arzun, isteğin?

- Teşekkür ederim Kenar. Gene boş beleş konuşacaksan telefonu kapatmanı arzuluyorum. Önüne geçilmez bir his, elimde değil, kapamanı, uzunca bir süre daha aramamanı, yarın yokmuş gibi, çılgınca arzuluyorum...

- Ehem, iş yerindeyim Sıdıka, çiftlikteyim şu an. Çok rica ediyorum, güzel Türkçemiz'in lastikli kelimelerini çekip çekip bırakma suratıma. Şu an ciddi bir pozisyondayım. Sahi sen hangi pozisyondasın?

- Ne diyosun gene be Kenar? Hem sen ne çiftliğindesin? Ali Baba filan gibi bir yetkilisi yok mu o çiftliğin? Senin mesai saatleri içinde çiftliğinden doğru telefon tacizi yapmana bir şey demiyor mu? Seni bir denetleyen yok mu çiftliğinde Ali Baba'nın?

- ...diye bağırır arzu dolu erotik kadın...

- Eşek kadrosu seni. Kapa len şu telefonu, terbiyesiz.

- Bir saniye Sıdıka, reca ediyorum kapama, istişare edelim.

- Erotik istişare mi? Aklın telefon sululuğu yapmaktan başka şeye çalışmıyor ki senin.

- Yok yav. Ben bu çiftlik işini tam izah edemedim. Bir saniye bi durursan onu biraz açayım. Üç vardiya halinde çalışan hakiki bir iş yerinden bahsediyoruz burada. Park yeri, çay kahve makinasının yanı sıra çay ocağına direkt bağlı diyafonu olan samimiğ bir işletme. Çiftlik deniyor ama, ecnebi lisanlarda böyle oturduğu için o şekil kullandım ben de: Trol Farm... Yani bir trol çiftliğini sevk ve idare ediyorum Sıdıka. Vikipedi'ye göre bazı ülkelerde "trol factory" yani trol fabrikası da deniyor. Ama kendim için fabrikatördense çiflik işletmecisi titrini daha uygun görüyorum. Ben içimizden biriyim Sıdıka.

- Eh, yakışır... Trol oldun yani...

- Trol demiyelim de troller Sıdıka. Ekmeğinin peşindeki onlayn esnaf... Ticaretine bakan çevrimiçi küçük işletme de diyebiliriz. Sabahtan besmeleyle açıyorum tükkanı, yola paspası atıyorum, diyafona günün ilk çaylarını söylüyorum... Sonra başlıyoruz arkaaşlarla pıtı pıtı klavye şakırdatmaya. Eskiden piyasaya fason tişört diken bi atölyeydi burası. Batınca, bir abilerimin desteğiyle ben kiraladım. Eski dikiş makinelerinin yerine yüz kadar laptop dizip, üç vardiyada altı yüz civarı kardeşimi istihdam ettim. Şimdi var mı trol çifliğimizden bir arzun bir isteğin?

- Oh sanal tetikçileri toplamışsın güzelcene oraya. Çiflik diyo bi de manyak...

- Yalnız, bağırmazsan Sıdıkam... Telefondan sesin mekâna yayılıyo, ayıb oluyo personelin önünde. Sanal tetikçilik filan, yanlış kelimeler bunlar. Hür ticaret, niyçün bir reklam şirketi bir tanıtım ajansı olaraktan düşünülmesin ki bu hadise? Nitekim ücreti karşılığında nebleyim bir yoğurdu övmeyi yahut rakip yoğurt firmasının kabından afedersin at pisliği çıktığı ve sahibinin afedersin geceleri kadın kıyafetiynen dolaşıp fuhş ettiği...

- Yoğurt mu dedin?

- Misal olarak, İlla da siyasi trollük edilcek diye bir şey yok yani. Neo libaral herkeş bilir bunu. Piyasa kendi koşullarını oluşturur. Şimdi seçim zamanı, siyaset şeysi tabii olarak çok gidiyo bu ara. O biter, atıyorum enişdesini övdürmek, yahut kaynını itin dötüne sokturmak istiyen piyasa koşullarında, üçretini ödemek suretiyle hızmet alır.

- E ordan kiralık katilliğe de atlarsın sen. Klavye başında haysiyet cellatlığı yapıcam diye haybeye mekan kirası internet parası ödiyceğine direk "sahaya" çıkarsın. Etik olarak aynı.

- Atik mi etik mi dersen ticarette atik olup fırsatı gördüğü yerde üstüne atlıyan rızıklanır. Sonradan etik gotik olur, kârı minimize edip piyasayı gebertirler, atik olup önceden cebini dolduran alır yolunu gider. Tabii sen köhne bir zihniyetlen bunları anlıyamıyor, çağyı sdoğru okuyamıyorsun. O ayrı... Ah dedem yaa... Ama ben seni böyle seviyorum be Sıdıka. Sen o masumiyetini koru, evde otur ben piyasa koşullarında çarpışır cip, çatı dupleks, silikon ne lazımsa getirirm eve. Zaten zihniyet olarak beybibumır bi insansın, defalarca kez çocuk doğur bana, evde bebek patlaması yap ben bakarım sana. Çocuklar büyüyünce onlarla beraber sahaya çıkarım: Öbürtekinler İnşaat...

- Oysa sen kendi koşullarında yine de iyi bir insandın be Kenar. Bu ne ki şimdi; saf kötülük, berrak ayılık...

- Berrak ayı mı? Ayıboluyo ama Sıdıka. Seni edep dairesi içine davet ediyorum. Hişt... Kapama telefonu sadakatsiz kadın, riyakâr... Sıdıka derhal telefonu aç, kadınlık vazifelerini yerine getir! Lan!.. Alo? Bunu sen istedin ey alüfte. Kendi düşen ağlamaz o vakit. Haddini bil Sıdıka! An itibarıyla çiftliğimdeki tüm trolleri devreye alıyorum Sıdıka, bittin sen. Sıdıka defol... Dış mihrak, maşa, takunya tak tak orsbu kaltak, şer mahfili, nifak odağı... Alo? Tırrık...Lan!

Deprem bölgesinde Alevilere oruç dayatması... Kahvaltı yok, öğle yemeği yok.

İRTİCA ELDEN GİDİYEAH
LAİKLİK GELİYEAH!

SANAT DÜŞMANLARINA, EMEK DÜŞMANLARINA, HALK DÜŞMANLARINA, KADIN DÜŞMANLARINA, HAYVAN DÜŞMANLARINA

AĞAÇ DÜŞMANLARINA
ÇOCUK
HUKUK
NEŞE
DÜŞM/
ÖZ
N-

OYOK

BAYAN YANI AKTÜEL

İhmaller kabusu ülke... Ölümlerden ölüm beğen...

SEN NEDEN ÖLDÜN?

DEPREMDE BİNA ÇÖKTÜ, KONTEYNIRA GEÇTİK... KONTEYNIRI SEL BASTI ÇADIRA YERLEŞTİK... ÇADIRDA YANGIN ÇIKTI HASTANEYE KALDIRILDIM, JENERATÖR ÇALIŞMADI SOLUNUM YETMEZLİĞİNDEN ÖLDÜM!.

Cumhur ittifakı 6284 ve İstanbul Sözleşmesi'ni kaldırma şartını garanti ederek bünyesine kattığı yeni partilerle birlikte tam bir erkek ittifakı kurdu.

BUNLAR İTTİFAKI MUHALEFETE KARŞI DEĞİL, SANKİ BİZE KARŞI KURMUŞLAR!

SEFER + TUNCAY

raziyeicoglu@gmail.com

EX'TEN TANELER

PAPARAZZİYE

❁ Esasen **EX** bir depremi yaratan ve yaşatan sadece doğa değildir.

❁ **EX** evlilik müessesemde iki eksik vardı. **EX** ve **Evlilik**.

❁ Bir **EX**'ten yer üstünden ne gördük ki, yer altında ne görelim **Acaba?**

❁ Şayet Evlilik ve Çocukluk, birinin sırtını ovması, keselemesi, kaşıması yalnızsızlığı değilse, hiç çocuk olmamışım ve **EX** evliliğimde evlilik değilmiş meğer.

❁ Eğer bir gün acıdan başka bir şey hissedersek, hissedebilirsek, cesaretleneceğiz, işte o an cesur hissedeceğiz **EX'**lere karşı.

❁ **EX** tarafından aldatıldığını **"bir dost …"** diyen telefondaki sesten öğrenmiyorsun, mesela bazen de direkt bir dost ile aldatılıyorsun.

❁ Her **EX**'in bir şiddet yedirişi vardır.

❁ Her şey iyi gidiyor gibiyken, **"ayrılalım"** diyen **EX** sevgilinin mutlaka iyi giden **NEXT** bir sevgilisi vardır…

Raziye İçoğlu

❁ Anılarımızı ve Ailemizi seçemeyiz, ama **EX'** lerimizi seçebileceğimiz halde bile seçemeyiz.

❁ Dünyaya gelmeyi de, dünyadan gitmeyi de biz seçemiyoruz ya, bu **EX** hayat zaten en başından bizim değilmiş ki.

❁ Birisine **EX**'inden dertlenmek iyidir, çünkü o her zaman kendisinin daha kötü şeyler yaşadığını anlatacaktır ve senin **EX** derdin hafifsenilecektir ilk saniyede.

❁ **"Bir yastıkta kocayın" EX** temennisi diye bir şey kalmadı, esasen yastıklar da çift yaratılmış **"Çift yastıkta bir başına kocamak"** temasında artık.

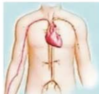

❁ **EX**'ten ayrılmak, ortak geçmişin olmayan **EX**'i gelecekte de görmeme kararındır.

❁ Tarihler boyunca **EX**'ler, emellerimizi, amelleri ile yıkacaklardan seçilmişler.

❁ Mesela, **"Tanrı aptal şansı versin"** dilersin, şanslı aptal bir **EX** çıkarabilir karşına..

❁ **"Erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer"** ama, **EX**'in kalbine giden yol **Anjiyo'**dan geçer.

❁ **"Yanlış anlama!"** deme ile başlar yanlış anlamalar bütün **EX** vakalarda.

❁ **EX** evlilikler aşk üzerine ise, **EX** boşanmalar aşkın ters gitmiş hali nefret üzerine mi **Acaba?**

❁ Belki de, iyi bir **EX** ilişkinin sırrı, asla en yakışıklıya, en güzele, en zengine yönelmemektir.

❁ **EX** sahte sevgi bile göstermek değil, gerçekten sevmemeyi öğretir insana.

❁ Kocasız bir kadına çözülmesi gereken sorun olarak yaklaşan **EX'**lerdir en hâkiki çözülemeyen sorun.

❁ Aslında, **EX** bir ilişki de bazen yapılması gereken tek şey, senin olması gereken özgürlüğünü almaktır.

❁ **"Yaşlılığı yaşamak"** diye bir şey de varmış ki, Yaşlılığımızı yaşatmadı bu **EX**'ler bize.

❁ Bir **EX'**in Eski karısı olmak, karısı olmaktan çok daha zordur.

❁ İnsan ailesinden sadece Evlilik ya da Ölümle kaçabilir ve iki şekilde de **EX** olmakmış kaçış objesi.

❁ Ve bazen **EX** bir hüzün o kadar derindir ki, fiziksel olarak can yakabilir.

❁ Bütün **EX** evliliklerde hiçbir sorunsal şey yoksa, çok şey var demektir..

❁ BBazen, en zor **EX** kararlar, vermesi en basit kararlar olabilir.

❁ Arkadaşların okula başlar, evlenir, çocuk doğurur, sıra senden beklenir ve artık arkadaşlarımız **EX** oluyor, ölüyor, sıra bizden beklenir..

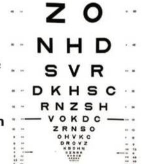
❁ **"İtirafı olan var mı?"** bu mazlum **EX** kedere…

❁ İki yalnız **EX,** bir doğru çift edebilir mi, Acaba?

❁ **EX**'ler hayal bile edemeyeceğiniz hayal kırıklığına uğratırlar EXpress hızında.

Mesela, güven kazanmak da, güven kaybetmek de aynı **EX** ile öğrenilebiliyor bazen.

❁ Göz doktorum göz kontrolde bilgisayarın ölçümü dışında, tekrar merceklerle göz testi çizelgesinde yeni bakış kontrolü yaparken, **"insan aslında beyni ile görür"** diyerek biraz düşük no gözlük reçete yazdı. Mesela; **TEXT**'i bile beyninle görürsün de **EX**'i beynin nispetinde göremezsin.

❁ Bazen de, **EX**'ten daha kötüsü, başka **NEXT** bir **EX**'tir.

Feyhan Güver

İpek Özsüslü

FETİYE NENE

ÖNÜMÜZDEKİ HAFTA Bİ LONDRA YAPAYIM DİYORUM, DÜKKANI ÇOK BOŞLADIM..

İYİ İYİ BİZİMKİLERE DE Bİ GÖRÜN.. ALBERTLA GÖRÜŞECEK MİSİN?

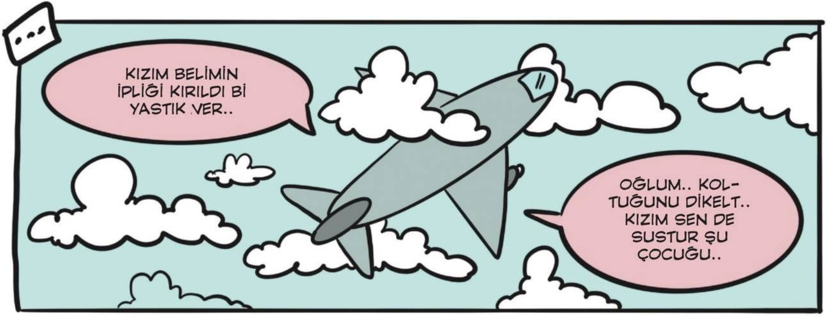
BİLMİYORUM Kİ..BENCE OLMAYIZ BİZ ONLA!

EXTEN NEXT OLDUĞU NERDE GÖRÜLMÜŞ BACIM..

KIZIM GÖRÜŞ ..GETİR GÖTÜRÜNÜ YAPSIN GELİRKEN BAAAAY DERSİN!

GEL KIRIŞIK FALINA BAKAYIM.. AHANDA ALBERT' IN A'SI.. SİZ GÖRÜŞECEKSİNİZ..

YA ŞARTLANDIRIYOSUN LİLİBETH..POFFF BAKALIM YA HAYIRLISI..HAYIRLIYSA BERİ.. HAYIRSIZSA GERİ..

...
KIZIM BELİMİN İPLİĞİ KIRILDI Bİ YASTIK VER..
OĞLUM.. KOLTUĞUNU DİKELT.. KIZIM SEN DE SUSTUR ŞU ÇOCUĞU..

HOŞGELDİN FETİYE HALA!
HOŞ GÖRDÜK..
ÖP...ÖP...
MUCK MUCK

ÖPEYİM..
ÖPMİİM HİÇ.. BULAŞICI HASTALIK ŞÜPHEM VAR..

BURANIN DEKORASYONU BÖÖLE MİYDİ.. İÇİNE S.ÇMIŞSINIZ KOCA SARAYIN..Pİİİ ALLAH TEPENİZDEN BAKSIN..
YÜREĞİMİ DELİVEREN AŞKI GÖRÜN!

MERHABA FETİYE...
MERHABA...
BU AKŞAM BENİMLE YEMEĞE ÇIKAR MISIN?
NEDEN OLMASIN..

BEN ONLARA DEDİM.. BEBE LASTİĞİ BELİ KESER.. ŞÖÖLE İKİ PARMAK KALINLIĞINDA LASTİKLER VAR..DONLARIN BELİNE ONLARDAN KOYUN..USTABAŞI WİLLİAM SİZ KARIŞMAYIN DEMİŞ..DUYUNCA KAN BEYNİME SIÇRADI..
NASIL ŞAKI-YOR..
EEE BİRAZ DA SEN ANLAT..

FETİYE BEN... ÇOK DÜ-ŞÜNDÜM.. BİZİ BİZDEN BAŞKASI AYIRA-MAZDI.. MALESEF BAŞARDIK..
AMAAN SEN HALA ORDA MISIN YAA..

YARIM KALDIM FETİ.. GECEM SEN..GÜNDÜZÜM SEN.. BENCE YENİDEN DENEYEBİLİRİZ.. BUNA DEĞER..

NE DERSİN..
BİLMİYORUM YA..EX'E DÖNMEK BANA HEP BAN-YODAN SONRA KİRLİ KÜLOT GİYMEK GİBİ GELİR..
YANİ HAYIR MI?
DÜŞÜNMEK İSTİYORUM.. YIKANDIM.. DONSUZ MU DOLAŞAYIM, YENİ Bİ DON MU ALAYIM YOKSA SENİ Mİ GİYEYİM?
'23 İpek

Dr. Figen Demir Kardeş (Hunili Doktor)

KAHVEMİN KÖPÜĞÜNDEKİ HAYAT

Pazar sabahı çok kötü bir nöbetten çıktım. Gecemin korkunçluğunu yaratan, fiziksel yorgunluk, uykusuzluk kaynaklı asla değil; ruhsal yorgunluk... Depremden saatler sonra göçük altından çıkarılan, anası babası ölmüş küçücük bir yavruyu uyutup elektrikli testereyle kolunu bacağını kestiğimiz; bel kemiği kırılmış hayatı boyunca yatağa bağımlı olacak genci 'hayatta tutma' çalışmalarıyla geçen; dışarının zifiri karanlığından da karanlık bir gece düşünün... 'Hayat mı, o neydi, güzel bişey değil miydi hayat??'

Bu hislerle eve gitmeden, açıkhava, gölün kenarında bir yerde kahve içip kendime geleyim dedim. Küçüklüğümden beri bulunduğum her ortamı, insanları gözlemeyi, bi çeşit işitsel röntgencilik hesabı, yan masaları dinlemeyi sevmişimdir. Kendime ortada bir masa seçip oturdum, üç yanım insan bir yanım gölle kaplı... Garson geldi:

-Merhaba, sade bir Türk kahvesi alabilir miyim?

-Sade di mi abla?

-Evet, sade.

-Türk mü, nescafe mi olsun abla?

- (Üstüne bastırarak tekrarlıyorum) Sade Türk Kahvesi lütfen... Bu arada benim lafım bitmeden cebi çalıyor; garson, benimkinden 5 model yeni, muhtemelen kendinden akıllı telefonuna cevap vererek uzaklaşıyor.

Ne acayip bişey; doktorum, o telefona o parayı vermem; garson arkadaş muhtemelen hayatının 2 yılını o telefon için ipoteklemiş...

Tam yan masama bir anne ve kızı oturdu. Anne esmerliğine inat sarışın, saçlarının dibiyse boyaya inat olabildiğince siyah; yoğurt dökülmüş patlıcan kıvamında; kızı ise muhtemelen gözlüğüyle marslılar arasında kozmik bi enerji paylaşıyor olmalı çünkü yüzünün tamama yakınını kaplıyor.

-Kızım arabayı 'kitledin' di mi, yeni aldığım 'eşortmanı' niye giymedin ki bu renk yakışmıyo sana; gölün 'kenaarında' hiç yer yok, neyse otur iki 'bööörek' yiyip kalkcez nasılsa...

-Bu masa 'pirizli', gel anne 'şarza takcam' telefonumu.

Bu arada garson siparişimi getiriyor, şaka gibi: 'sütlü nescafe' getirmiş. Ben varsa birkaç beyin nöronu, onlarda sinaps yaratma umuduyla garsonun gözlerinin taaa içine bakarak tane tane yineliyorum: Sade Türk kahvesi istemiştim ben...

Yandaki anne-kız böreğe yumulmuşlar bile... Ve o muhteşem sohbetleri devam ediyor:

-Bak dedim sana 'gardolaptaki şemşiye'yi al' diye, bulutlar karardı. Buranın 'ahçısı' iyi valla, 'aferim, böööreği' yine güzel açmış. Kız ben konuşuyom sen ne izliyon ki, 'herkez' 'diyaaalog' içinde ben 'yanlızım'!

-'Veleybol' izliyom anne bi dur, 'raaakip' 'Ukranya', yenmemiz lazım. Bi 'okşizen' alıp bişey izleyip keyif yapcam, bi susmadın ama yaaa...

Yanlış kullanılan kelimelere acayip hassas olan benim için bu anne kız bi çeşit duyarsızlaştırma terapisi yapıyolar sanki! Afakanlar basmak üzereyken garson gururla doğru siparişi önüme koyuyor; sanki yüzünde en zekice hamlesini yapan Kasparov mağrurluğu var.

Teşekkür edip kahvemden bir yudum alırken gölün maviliğine bakıyorum huzur bulmak için. Huzur mavide mi, İslam'da mı herkes bi yerlerde arıyor onu... Bence huzur 'kendini güvende hissettiğin, çatısı olan sıcacık evinde'; evlatlarının kokusunu içine çekerek güne başlayabilme'de... Sevdiğin adamın göğsüne yatıp saçın okşanırken yaptığın tatlı şekerlemede...

Ya şu an bunları hiç yaşayamayacak binlerce, onbinlerce insan?!?... Kahvem boğazımı yakıyor ama sıcaklığından değil!

Arka masamda iki kişinin sesi yükselince dikkatim onlara kayıyor, tartışan iki yaşlıca adam:

-Gardeşim neaalaakası var devletle, böyle felaketler her yerde olüyur; Caponya ossun Amaarika ossun... Kaderdir, Allah'ın verdiği canı Allah geri alır çok da şaapmamak lazım.

Etrafıma bakıyorum; peki bu insanlarla aynı coğrafyayı paylaşmak kader mi? Kaderi yaratan doğduğun coğrafya değil nedir biliyor musunuz: Doğduğunuz yerin zekâ ortalaması, aklı-fikri- okuma-yazma oranı, entellektüel yapısı, eğitim seviyesidir. Çünkü onlar arttıkça ilim bilim felaketlerle mücadeleyi sağlar, sorgular insan; kadere bağlamaz herşeyi, 'fıtratında var demez' düşer hırsızların, arsızların peşine... O toplumun ortalama zekası, senin yirmi yıldır uğraştığın memlekete gelecek baharını, kışa çevirebilir çünkü!

Son yudumumu alıp etrafıma şöyle bir bakıyorum: Neyin kaderi allasen??

Garson kenarda tiktok izleyip gülüyor; görgüsüz anne kız duduş önde selfi çekiyor; zikirmatik tesbihi kendinden akıllı amca devlete zevâl gelmesin diye dua ediyor...

keyif veren ufak sapıklıklar

Fatima Yıldız

Kızım bir bardak su getirir misin?

Palyatif Toplum ya da Acıya Bir Tekme

Yasemin Olur
yaseminolur@yahoo.com

"Ben zaten o ilk acıyla ölmediğimde
çok gücenmiştim hayata
İnsan olmuştum ilk o zaman"
Birhan Keskin

Hayatınızın ortasından tır geçmişse en son duymak isteyeceğiniz şey "gülümse" komutu oluyor. Nedense acıyı yaşamanın, yasın dibini bulmanın yadırgandığı bir dünyadayız. Acı çekmek, bunu devam ettirmek, acının dibine inip orada beklemek, bir süre belki hiç gülümsememek, konuşmamak, bunlar neden hemen üzerimizden atıp kurtulmamız gereken pis ve kokuşmuş bir giysi muamelesi görüyor? "Hayat kısa, bunu acı çekerek mahvetmemeliyiz" safsatası nasıl bir yanılgıdır? Hayat kısa ama acının ve neşenin, hüznün, mutluluğun yoğunluğu oranında da uzun. An denen şey sonsuzu içinde barındırmıyor mu? Neden hep neşeli olmamız dayatılıyor bize? Herhangi bir kaybın arkasından üzülen insanlar eğer bunu uzatırlarsa neden sanki zavallı, güçsüz mahluklarmış gibi muamele görüyorlar? Oysaki acının üzerine gitmek, ona sarılmak büyük bir yürek ister.

Toksik pozitif insanlara karşı ciddi bir öfke beslemeye başladım. "Her şeye rağmen hayat devam ediyor canım" safsataları da midemi bulandırıyor. Hayat kelimesiyle, doğa, evrenin düzeni kastediliyorsa tabii ki hayat devam ediyor, Carl Sagan'ın da dediği gibi "Evren umursamaz görünüyor", koca devran bizim acılarımızı merkeze alıp akışını durduracak değil elbet. Fakat bu, yani evrenin düzeninden kastedilen hayat devam ediyorken bizim biricik dünyalarımız başımıza yıkılmış olabilir ve bundan sonra bir daha hiç toparlayamayabiliriz de. Buna neden hakkımız olmadığını ben anlayamıyorum. Ölenle ölmek istiyorum, gidenle kalbimi söküp atmak istiyorum, bir daha ayağa kalkmamak istiyorum, yıkılıp dağılmak istiyorum, neden her şeye rağmen gülümsemeliyim mesela? Özellikle son yıllarda artan bu toksik pozitiflikten feci rahatsız oluyorum, "inadına gülümse" cümlesi mesela ne kadar içi boş, manasız. Kime, neye inat yapıyoruz? İnatlaştığımız şey ne? Ben evrene olumlu mesaj filan göndermek istemiyorum. Belki ben evrene küfürlü mesajlar atmak istiyorum. Olamaz mı mesela?

Acı çekiyor olmak, neden bu kadar yadırganıyor? Neden acıdan ipini koparmış bir deli gibi kaçıyoruz? Hayatlar nasıl ve neden hemen normale dönmeli bir felaket sonrasında? Normale dönmeyi reddetme hakkımız neden küçümseniyor? Neden "Ama çok uzattın sen de bunu, abartma artık" cümlelerini duymak zorundayız?

Acı çekmek üzerine düşünürken ve bana "gülümse lütfen" diyenlere içimden küfürler savururken çağımızın önemli düşünürlerinden Byung Chul Han'ın "Palyatif Toplum" kitabıyla karşılaştım. Palyatif kelimesi, tıpta hastalığın tedavisinin mümkün olmadığı durumlarda, hastaların şikâyetlerini, acılarını gidermeye yönelik tedaviyi tanımlamak için kullanılır. Kitap, Ernst Junger'in "Bana acıyla ilişkini söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim." cümlesiyle başlıyor.

Byung Chul Han'a göre günümüzde her yerde genel bir acı korkusu hâkim. Acı toleransı hızla düşüyor. Acı yaratacak her durumdan kaçılıyor. Daimi iyilik hissi ideolojisinden bahseden düşünür, Amerika örneğinden hareketle acısız bir varoluşu anayasal hak olarak gören dünyadaki ilk nesil olduğumuzu söylüyor. Acıyı bir skandal olarak adlandırdıklarını yazıyor. Acı, bir zayıflık belirtisi olarak yorumlanıyor. Acı, gizlenmesi ve hızla giderilmesi gereken bir şey olarak görülüyor. Acı çekmek performansla uyuşmuyor. Yapabilmenin hüküm sürdüğü aktif toplumda acı çekmenin pasifliğine yer yok gibi duruyor. Günümüzde acı kendini ifade edebilme imkânlarından tümüyle mahrum bırakılmıştır. Byung Chul Han'a göre palyatif toplum acının canlanarak bir çile haline gelmesine, dillenmesine izin vermez.

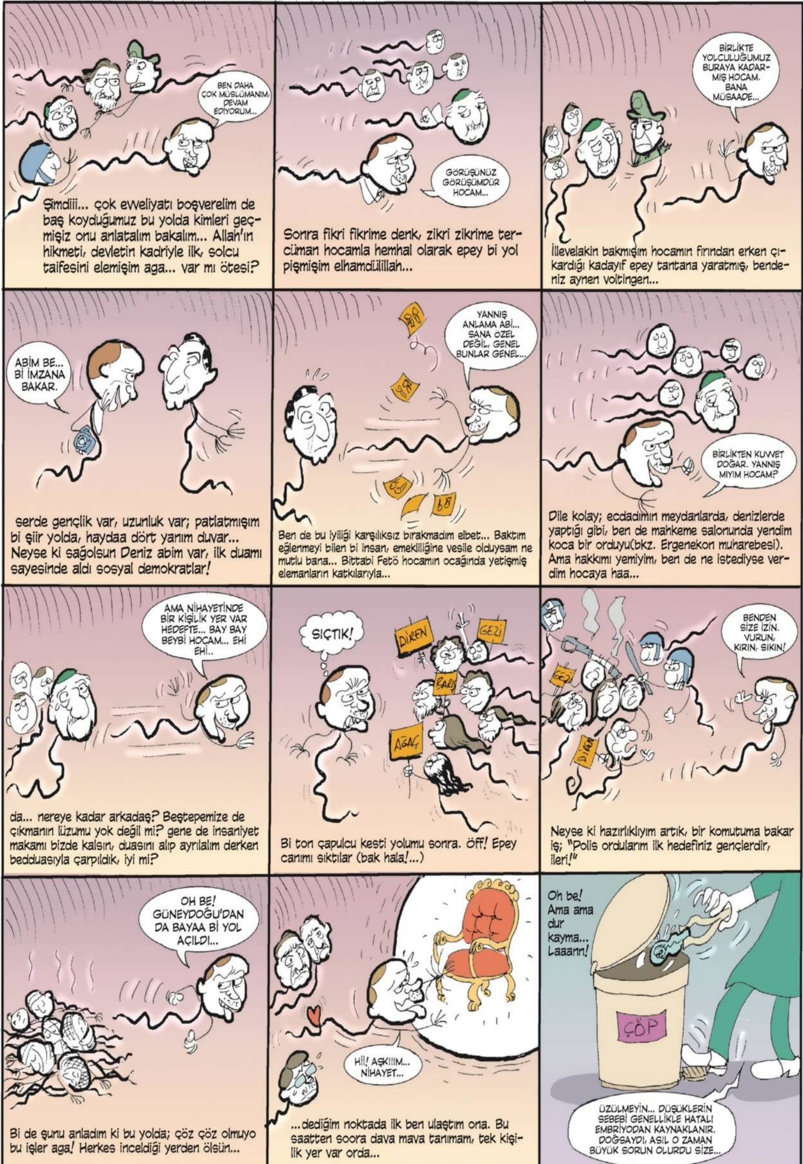
Düşünüre göre, palyatif toplum aynı zamanda bir "beğendim" toplumudur. Bir beğeni çılgınlığına kapılmıştır. "Like" günümüzün imi, hatta ağrı kesicisidir. Bu, kültürün bütün alanlarına hâkimdir. Acının arındırıcı olduğu unutulur. Beğeni kültürü ruhsal arınma, rahatlama (katharsis) imkânından yoksundur. Bu da insanların beğeni kültürünün yüzeyi altında biriken olumluluk cürufunda boğulmasına yol açar.

Halbuki en neşeli anda bile bir acı vardır. Çok neşeli bir anda mesela çocuğunuzun ilk adımında, üniversiteden mezun olduğunuz o anda, tüm mutlu bitiş ve başlangıçlarda o anın yitip gideceği acısı da gelip içinizde bir yerlere oturur. Hayat aslında acı-tatlı bir şeydir ve bu acının ve tatlının yoğunluğu oranında derindir. Yüzeysel, saçma aynaya bakıp gülümseme direktifleriyle anlaşılabilecek bir şey değildir. Bizler öleceğini bilen canlılarız ve ölümümüzün bilgisi, bize tüm neşeli ve üzüntülü anların geçiciliği bilgisini de yüklemiştir. Hiçbir acı ve hiçbir neşe sonsuza kadar sürmez. İnsanı derin ve manalı kılan bu duyguların yoğunluğudur. İnkâr bizi mutlu kılmaz. Sevinçten ağlamanın, kahkaha atarken gözyaşlarına boğulmanın olduğu bir dünya burası. İnsanız ve bizi insan yapan da tüm uçları bünyesinde barındıran bilincimiz. Acımız kadar insanız, neşemiz kadar insanız. Hissetmediğimiz duygulara girmek zorunda da değiliz. İçinizden geldiği gibi hissedin, acınıza, yasınıza sarılın. Bir süre sonra zaten o da geçecek ve kollarınızın arasından çıkıp gitmek isteyecek, yerine başka bir duygu gelecek. Belki aynı anda iki duyguyu da saracaksınız. İnsansınız, her şey mümkün.

Byung Chul Han'dan şu alıntıyla bitirmek istiyorum: "Sürekli mutluluk içindeki acısız hayat artık insan hayatı olmayacaktır. Ölümsüzlüğün peşine düşen ve onu dışarı atan hayat kendini geçersiz kılar. Ölüm ve acı birbirine aittir. Acıda ölüm önceden hissedilir. Acıyı yok etmek isteyen ölümü de ortadan kaldırmak zorundadır. Ama ölüm ve acısı olmayan hayat insani bir hayat değil ölmemişlik hayatıdır. İnsan hayatta kalmak uğruna kendini ortadan kaldırır. Muhtemelen ölümsüzlüğe de erişecektir ama hayatı pahasına."

BİR BAŞKANIN EVVEL AHİR GÜNCESİ

Bakınız; Yıllar önce dedik mi dedik! Sorun oldu mu oldu! Demek ki, şimdi ne yapmamız lazım?

Felaketlerin Gölgesinde

Ezgi Aksoy
aksoyezgi@gmail.com

"Evren ne iyi huylu ne düşmanca görünüyor. Sadece umursamaz görünüyor."
Carl Sagan

İnsanın başına yeterince büyük bir felaket geldiğinde değil düşünce sistemi ya da hayata bakışı, genleri bile yeniden kodlanıyor bence. Vücudundaki her bir atomun tekmili birden yeniden sıraya diziliyor. Çok büyük üzüntüye, onarılması neredeyse imkansız zarara uğradığında insan, kendini ya yeniden var ediyor ya da yok oluyor. Bunu bireysel ölçekte de toplumsal ölçekte de defalarca yaptı. Hayatta kaldı. Biz hayatta kalanların soyundan geliyoruz.

Felaketleri bazen doğa, bazen de insan kendisi yaratıyor. Bazen de bu son yaşadığımız felakette olduğu gibi, her ikisinin bir karışımı olabiliyor felaket dediğimiz. Neticede bu büyük kederli hadiseler, insanın içinde yatanı en dolambaçsız ortaya çıkaran bir tür turnusol kağıdı gibi işliyor. Zamanın ilk "tik tak"ını vurduğu andan beri kaç defa yaşandığı bilinmez. Hesaplanabileceğini de zannetmiyorum. Bizim gibi kısa ömürlü fanilerin idrak sınırlarını zorlayacak genişlikteki zaman dilimlerinde yok olan, daha doğrusu yok olagelen gezegenler, yıldız sistemleri, çarpışan galaksiler var geçmişimizde. Koca galaksileri yutan kara delikler, umursamaz, kimsenin gözetmediği bir varoluşta öylece boşluğa emileduran yekpare evrenler. Zamanın dahi kayıt edemediği büyük yıkımlar, kayıplar, yok oluşlar. Durmadan dağılan ve yeniden kurulan alemler… Bu büyük felaketler karşısında bir insanın ömrü o kadar küçük, o kadar anlamsız, o kadar kısa ve o kadar önemsiz ki! Bu büyük tablo karşısında, gezegenin birinde, zamanın tak dediği bir salisede, yerküre 65 saniye boyunca kırılmış çok mu?

Çok elbette! Çok! Dayanılmaz! Korkunç! Hem de birkaç evreni paralelleriyle birlikte aynı anda yutacak kadar korkunç. Bir tek gözyaşında, yitip gidenlerin ahında, geride kalanların onulmaz öfkesinde değil depremler, değil gezegenler yıldızlar, koskoca galaksiler battı gitti. Koskoca bir evren, tüm olasılıklarını da aldı, bir daha var olmamak üzere bu gerçekliği terk etti. Görünüşe göre bir evrenin uçsuz bucaksız ve sessiz, zifiri mutlaklığının umurunda değildi olanlar, bir de umurunda olması gerekenlerin… Ecnebilerin de dediği gibi, bırakın da önce bunu sindirelim (Sindiremedi!).

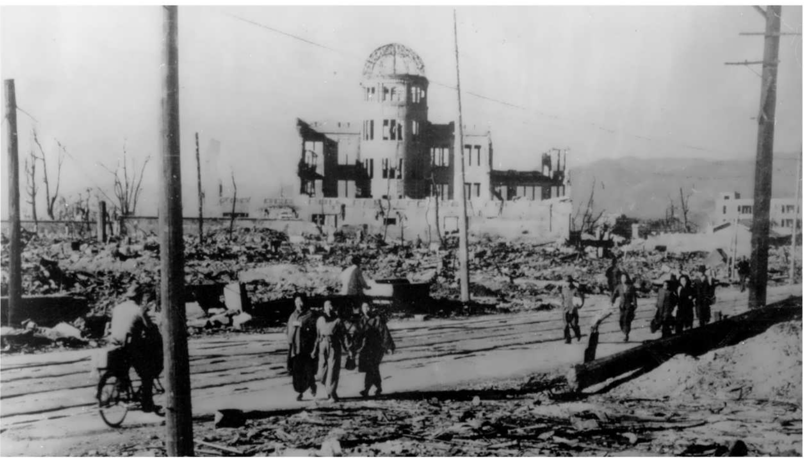

İnsanoğlunun Çaresizliği?

Felaketler zamanın başından beri var, ama biz hikayeye dahil olduğumuzdan sonrasıyla ilgileniyoruz elbette. Yoksa dinozorları yok eden de bir felaketti, ama olmasaydı olmazdık yani. Hepimiz son derece alelade gibi görünen, ama mükemmel bir saatle birbiri ardına olmayı bekleyen, olağanı değiştiren o anlık atılımlar sayesinde var olmadık mı neticede? Gen diziliminde meydana gelen ani bir mutasyon, aniden gezegene çarpan devasa bir meteor, öndeki spermi geçen cingöz spermin çevikliği vesaire vesaire… Bu işte kimisinin kader, kimisinin de iflah olmaz bir rastlantısallık dediği, zurnanın zırt dediği nokta. Ama önemli olan kısım bu da değil. Önemli olan kısım; biz fanilerin bu ani yıkımlar karşısında cepheyi nerede tuttuğumuz. Durmayı seçtiğimiz nokta, şimdiden başlayarak kuşaklar sonrasına yayılacak bir boyuta etki edecek zira. Zamanda bir kırılma gerçekleşecek. Bir kişinin duruşu bile geleceği değiştirebilir. Bir kişinin kıvılcımı, tüm toplumu tutuşturabilir. Derken karanfil elden ele! Yani gönülden gönüle yayılan bir kararlılığı diyorum. Çok şeye etki edebilir. Etti de daha önce. Gelin örneklerine bakalım biraz.

İnsanoğlunun yakın geçmişte başına gelen en büyük felaketlerden biri I. ve II. dünya savaşlarıydı elbette. Cephede cereyan eden ve insanın bedenine yani ete ve kemiğe indirgendiği, öldürülebilirliği üzerinden yürüyen savaş bir yana, bir de insan psikolojisinde cereyan eden bir savaş vardı ki işte o şu anda yaşadığımız toplumu şekillendirdi. I. Dünya Savaşı monarşilerin büyük oranda sonu oldu örneğin. Çünkü halklar artık kaderleri sadece bir kişinin elinde olsun istemi-

yordu. Temsili de olsa demokrasi ve de eşitlik istiyorlardı. I. Dünya Savaşı ayrıca kadın hakları için önlenemez bir yükseliş demekti. Erkekler savaşa gittikçe, ya da daha çıplak bir tabirle öldükçe, onlardan kalan yerleri kadınlar doldurdu ve böylece kadınların evleri süslemek ve çocuk doğurmak için var edilmiş birer şirinlik muskası olmadıkları görülmüş oldu. Tıp, teknoloji de ilerledi bu arada. İlaçlar, tedavi teknikleri değişti. II. Dünya Savaşından sonra Avrupa bir daha faşizmi görmemek adına bir dizi önlem aldı. Zira savaştan sonra Avrupa öyle bir haldeydi ki, enteresan bir hadise olsa ve hayat sıradan bir Avrupalının karşısına bir Deccal'i bir de Hitler'i çıkarsa, o sıradan Avrupa hiç düşünmeden Hitler'i yeniden yok etmenin yollarını arardı inanın. Savaştan sonra Almanya'da Hitlerin yarattığı felaketlerin yaralarının sarılabilmesi için insanüstü bir mücadele verildi. Okullarda bu felaket en ince ayrıntısına kadar öğretildi, Nazi propagandası yapmak kesinlikle yasaklandı.

Atlantik'in diğer kıyısında, böğrüne atom bombasını yiyen Japonya, bir daha asla böyle bir felaket yaşamamaya ve ayağa kalkmaya öylesine ant içti ki, o günden sonra Japonya'yı gerçekten de hiçbir şey yıkamadı. Buna 8 büyüklüğündeki depremler de dahil biliyorsunuz. Üstelik Japonya, yaşadığı bu travmayı sindiremiyor, öğütemiyor, dönüştüremiyordu. Derken sonu Manga'ya uzanan bir çizgi roman külliyatı patlak verdi. Çoğunlukla radyasyonla mutasyona uğrayan canavarlar ve o canavarların bazen kötücül, bazen de tamamen nötr yani sadece kendi doğaları içinde davranışlarını resmetti o zamanın gençleri. Bir toplum sanatla iyileşti. İyileşirken güçlendi. Dedim ya, depremin bile yıkamadığı bir ülkeye dönüştü. Günümüzde Japonya fay hatları üstüne köprü inşa eden bir ülke artık.

İzlanda 2008'de kelimenin tam anlamıyla batıyordu. Ada olarak, denize doğru değil elbette. Ama finansal olarak, basiretsiz liderlerin ülkelerini sürüklediği o kaybedenler denizine. Peki İzlanda bu krizi nasıl tersine çevirdi? Tüm sisteme bakışını radikal biçimde değiştirerek. Önemli noktalardaki neredeyse bütün erkek liderleri, yaşı belli yaşın üstünde olan politikacıları yerlerinden ederek. Yerlerine genç kadınları koyarak. Onların öne sürdüğü vizyona güvenerek ve önerdiklerini eksiksiz uygulayarak ayağa kalktılar. Günümüzde İzlanda dünyanın en zengin ülkelerinden biri olmayabilir, ancak ekonomisi en güvenilir ve de en yaşanılası ülkelerden biri olduğu kesin.

Uzayın ve fiziğin kuralları çok açık. Yıkım, kaçınılmaz. Yıkım olmadan büyüme olmuyor. Büyümeden kasıt ekonomik büyüme değil, içsel gelişme ve hatta toplumsal büyüme. Ve

bu yıkımlar, geçemediğimiz testler gibi, durmadan karşımıza çıkıyorlar. Ta ki biz o seviyeyi atlayana kadar.

24 yıl önce Marmara Depremini yaşamış bir halk olarak 2023'te on ili birden etkileyen ve büyüklüğü 8'e ulaşan bir depremde, deprem yönetmeliğine uygun binalarda can kayıpları yaşadıysak, bizim acımızı hiçbir teselli sözcüğünün dindirebileceğini zannetmiyorum ben. O yüzden de sarf etmeyeceğim. Ne nihilist bir noktada durup hiçliğe övgü yapıyorum şu anda şu yazıda ne de içimde büyüyen öfkeyi göz pınarlarımdan akıtabiliyorum. Bu gezegen de elbet bir gün Samanyolu galaksisinde olan her gezegen gibi Andromeda Galaksisi ile çarpışacak ve yok olacak. Eminim çok güzel bir ışık saçılacaktır evrene o gün. Ve o gün, bugün burada yaşadıklarımızın artık hiçbir önemi kalmamış olacak. Ama o güne kadar, bilimin ve inşaat teknolojilerinin ışığında can kayıplarının önlenebilir olduğu defalarca ispat edilmiş bir doğa olayı karşısında bu yenilişimizin mücadelesi sürecek. Yani dünya durdukça. Ve görünüşe göre dünya daha uzun süre buralarda olacak.

Süper Mario, Canavarlar ve Titanic Üzerine Bazı Mülahazalar

Yasemin Olur
yaseminolur@yahoo.com

Yazarın Uyarısı: Bu yazı yüksek dozda ümitsizlik içermektedir. Neşeli günlere dair ümit tohumu taşıma ihtimalleri olduğundan, 9 yaşından küçük çocukların bu yazıyı okuması uygun değildir. Geri kalan hepimiz zaten biraz ölüyüz, birçoğumuz da gerçekten ölümlerin en ızdırap verici şekliyle bedenen de öldü ve hepsi birer sayı şimdi. İstatistik olmak için çok canlıydılar.

Yabancı bir dizide geçiyordu "Ben bir sayı değilim, özgür bir adamım" Böyle çıkışlar yapmayı bırakalı ne kadar çok zaman oldu. Sindirildik ey halkım sanki di mi ya? Böyle bir başımız belaya girmesin, çalıyorlar ama yol da yapıyorlar filan, sonra herkes çalıyor zaten, en azından kira öder gibi ev alıyor millet… Evet yaptıkları yollardan geçemedik, denetlenmeyen binaların enkazında ezildik… Bunlar tabii küçük detaylar değil mi? Unutmadığımız şey mi ya? Birkaç aya bakar. Yine imar barışı filan olsa akın akın koşarız başvuruya. Sevilmelere! doyamadığımızdan bu başımızdaki tanımlanamayan cisimleri tekrar seçeriz. Çünkü bizde Stockholm Sendromu gibi bir şey oldu sanki böyle hastalıklı hastalıklı celladına âşık tavırlar. Ama açıkçası artık benim hiç umurumda değil. Gördüğüm tek kare fotoğraf bana yetti ve ben aranızdan kısa süre önce ayrıldım. Ayrıldım derken kafa olarak yani, yoksa bedenen hala İstiklal'de filan bana rastlayabilirsiniz. Ben artık sanki kötü bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum. Hayatta kalmak için kendimi kandırma, inkar metodunu bilinçli bir şekilde uyguluyorum. Sanki sene 2000'lerin başıymış ve ben henüz hiç incinmemişim, sanki AKP hiç seçilmemiş gibi yapıyorum. Fotoğraf çekiyorum, kitap okuyorum ve sanki hayat bana güzel günler sunacakmış gibi düşünüyorum, -mış gibi yaparsam belki öyle olur gibi, gibi gibi... Çünkü artık gerçeklikle yaşamam zorlaştı.

Bu halimi itici bulan arkadaşlarım tarafından dışlanıyorum ama gerçekten de önemli değil. Ben zaten her şeyi dışlamışım. Yani buradayım ama "ben aslında yoğum!!" Türkiye beni o kadar yordu ki sadece bir an önce "simülasyonu başarıyla tamamladınız" sesini filan duymak istiyorum. Süper Mario gibi oyundaki bölümleri aşıp, yani bir şekilde günü atlatıp, prensesi kurtarmaya çalışıyorum. Evet, benim bu dünyaya getirdiğim bir prensesim var ve ben bu oyunda kalmak zorundayım. Oyunun amacı hayatta kalmak ve prensesi canavarlardan kurtarmak. Şunun şurasında seçime ne kaldı?

Bütün hayatım boyunca hep kaygılıydım. Çünkü bir şekilde başımıza bir felaket gelecekti. Herkesin başına hep bir felaket geliyordu ve bu bela okları bir gün bize de uğrayacaktı. Bu bekleyişten dolayı bütün hayatım zaman zaman yoğun, zaman zaman daha seyrek kaygı ataklarıyla geçti. Uğur Mumcu'nun arabasına bomba koyduklarında ben küçük bir çocuktum. Bizim arabamızın da altına bomba koyarlar mı korkusuyla arabaya her bindiğimde yaşadığım paniği hatırlıyorum. Ben sanıyordum ki rastgele konan bombalar var, o gün de Uğur Mumcu'ya denk gelmiş. Bize de çıkabilir bu Milli Piyango diye düşünüyordum. Milli Piyango bize çıkmadı. Biz, yani hayatta kalanlar ciddiye alınacak insanlar değildik. Henüz bedel ödeyeceğimiz günler gelmemişti. Sonra bir gece fünyeyle imha edilen bomba sesine uyandığımda, balkona koştuğumu, babamların sakin sakin "bir şey yok, ses bombasıymış" dediklerini hatırlıyorum. Bombalar hayatımızın rutiniydi ve bir şey yoktu, uyumaya devam edebilirdik. Henüz bombadan ölmeyecektik. Kaygı tohumları bizim nesle böyle ekildi. Biz kalabalık yerlerde yürüyemeyen insanlardık bir dönem. Parçalanarak ölmek istemiyorduk.

Sonra askerlik… Sevdiklerimiz canlı dönsün diye bekledik. Haberlerde altyazıları takip ettik. Çıkan çatışmaların mekânlarını elimiz buz keserek dinledik. Bugün de ölmemiştik. Bugünkü cenaze de bize çıkmamıştı çok şükür. Bugün de Milli Piyango bizi es geçmişti.

Devletin düşmanlarıyla! mücadelesinde Süper Mario gibi bombalara filan denk gelmeyip de bölümleri geçince başka ölüm seçenekleri ekranda belirdi: Sel, deprem, orman yangını, yolda geçerken rastgele gırtlaklanmak, erkek şiddetinden dövüle dövüle ölmek…

Bu kadar yıldan, bu kadar acıdan, bu kadar kaygıdan sonra üzerime çöken hissizlik halini ben artık ruhen ölmekle açıklıyorum. Hep bir şeylerin düzelmesini beklediğim bu hayatta bir halt olmadı. Bir şeylerin bir gün düzeleceğine dair duyduğum inancın üzerinden duble yollar geçti. Yalnız olduğumu da düşünmüyorum. Biz, koca bir nesil artık pes ettik. Hala direnenlere de selam olsun ama gemi batıyor. Bu maç buradan dönmez. Ben Titanic batarken kemanını çalarak kalan son anlarının tadını çıkaran o dayının taraftayım. Ben pes ettim. "Yine denedim, yine yenildim, daha iyi yenildim" ama artık ben daha fazla yenilemiyorum. Beni bırakın siz gidin. Son bir güzellik olarak seçimde oy kullanacağım tabi, direnenlere benim de pes etmişken bile son küçük bir katkım olsun.

Bu ülke bana ve tüm vatandaşlarına(yandaşlar hariç) bir hayat borçlu…

Ama umutlandığım o küçük "an"lar…

Yine de güzeldi…

BAYAN YANI
2023-03-MART
Aylık yaygın süreli yerel yayındır.
BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yazışleri Müdürü
Tuncay Akgün
Renklendirme Editörü
Fikret Özdemir
Grafik Düzenleme
Cebrail Okcu
Müessese Müdürü: Ali Yavuz
Abonelik: Aysun Öztürk
ADRES: Duatepe Sok. No:16 Yeldeğirmeni/Kadıköy
TEL: (0212) 2929565-66-68
FAX: (0212) 251 57 54
BASKI: LeMan Ofset
(0212) 858 00 93
DAĞITIM: Turkuaz Dağıtım Paz. A.Ş. (0212) 2929565

TEK ADAM

ZON ZON ZON ZON
ECZANE
...
SESİM GELİYO MU?
DELİL YOKET
SESİM GELMİYOR!

HEP YANLIŞ SEÇİMLER YAPIYORUM...
YARIN DAHA RAHAT OLACAĞIZ
ÖBÜR GÜN DAHA RAHAT VEE
SONRAKİ GÜN DAHA DA RAHAT OLACAĞIZZ.
AMA HİÇ BİR ÖNEMİ YOK ÇÜNKÜ BEN TEK ADAMIM!
BİT.

SES

YILIN
KADINLARI
2022

SES Yılın Kadınları

DİRENİŞLERİ İLE UMUT OLAN KADINLAR

İranlı kadın direnişçiler adına Parastoo Salehi

İran'da Eylül ayında Mahsa Amini'nin kıyafet kurallarına uymadığı iddiasıyla 'ahlak polisi' tarafından gözaltına alınması sonrası hayatını kaybetmesinin ardından patlak veren ve ülke geneline yayılan gösterilerde kadınlar en ön saflarda yer alıyor. Başörtüsü zorunluluğuna karşı bir başkaldırı olarak başlayan eylemler, ülke geneline yayılan rejim karşıtı protestolara dönüştü. Hatta bu birçoklarına göre bir 'kadın devrimi.'

Afganistan'da Taliban'a karşı direnen kadınlar adına Zakira Hekmat

Geçen yıl Taliban'ın Afganistan yönetimini ele geçirdiği günden bu yana, kadınlar aşama aşama pek çok haktan mahrum edildi: İşten çıkarıldılar, kamusal alanlara, parklara girişleri yasaklandı, ortaokul ve liseye gitmelerine izin verilmedi, burka giymeye zorlandılar, yanlarında erkek olmadan seyahat edemez hale geldiler. Son olarak da bu hafta kadınların üniversiteye gitmesi yasaklandı. Hak ihlallerine her gün bir yenisi eklenirken umudunu korumakta zorlanan kadınlar, yine hayatlarının ellerinden alınmasına sessiz kalmıyorlar.

Ukrayna'nın içinde ve dışında mücadele veren kadınlar adına Olena Velychko

Ukrayna'da savaş devam ederken, zorla yerinden edilen 8,5 milyon insanın yüzde 80'ini kadınlar oluşturuyor. Cinsel şiddetin bir savaş taktiği olarak kullanıldığı, binlerce kadının sınırdan kaçırıldığı ve tecavüze maruz kaldığı savaş ikliminde, ülke dışına güvenli bir şekilde çıkmayı başarmış olanlarsa, travmaların ağırlığı ve zor yaşam koşulları altında yaşam mücadelesi vermeye devam ediyor.

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu adına Gülsüm Kav ve Fidan Ataselim

2010 yılında Münevver Karabulut cinayetinin ardından kurulan Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu (KCDP), kadına yönelik şiddetle mücadelede Türkiye'nin en güçlü örgütlerinden biri haline geldi. Kadın cinayetlerinin boyutlarını ve sebebini görebilmek, seyrini analiz edebilmek için kurulduğu günden bu yana kadın cinayetleri verilerini raporlayan Platform, kadına yönelik her türlü şiddet ve çocuk istismarı davalarını sistematik olarak takip ediyor. Türkiye genelinde öldürülen kadınların yakınları ve şiddete uğrayan kadınlarla birlikte adalet mücadelesi yürüten dernek, güçlü bir kamuoyu oluşturma ve hukuki destek sağlamada oldukça etkili.

Sera Kadıgil

Parlamentolardaki kadın temsilinde 188 ülke arasında 129'uncu sırada yer alan Türkiye'de bu yıl bir kadın milletvekili cesaretiyle gündem yarattı: Sera Kadıgil. Kadınların yaşadığı zorlukları, uğradıkları ayrımcılığı ve kadın cinayetlerini Meclis kürsüsünde sıklıkla dile getiren TİP İstanbul Milletvekili Kadıgil, LGBTİ+'lara destek verdiği konuşmalarla da hafızalarda.

Gezi'nin kadın tutukluları adına Mücella Yapıcı, Çiğdem Mater, Mine Özerden

Mücella Yapıcı, Mine Özerden ve Çiğdem Mater 'hükümeti ortadan kaldırmaya teşebbüse yardım' suçlamasıyla nisan ayından bu yana Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi'nde tutuklu. Üç isim de bu suçlamayla 18 yıl hapis cezası aldı.

Ebrar Karakurt

Türkiye A Milli Kadın Voleybol Takımı oyuncusu Ebrar Karakurt, voleybola 12 yaşında Vakıfbank takımında başladı. Vakıfbank forması ile yıldızlar ve gençler kategorisinde Türkiye şampiyonluğu elde etti. U23 Milli Takımı ile Dünya Şampiyonu olan Karakurt, 2021 yılında, 21 yaşında iken, Türkiye A Milli Kadın Voleybol Takımı oyuncusu oldu. Maçlarda gösterdiği performans ve başarılarının yanı sıra genç kızların imkansızlıklar yüzünden spordan uzak kalmaması için SosyalBen Vakfı ve Nike'ın desteğiyle Ebrar Karakurt Akademi'yi kurdu, hepsine ilham oldu.

'Aysel Tuğluk İçin 1000 Kadın' Girişimi

2016 yılından cezaevinde tutulan, bu süreçte sağlık durumu günden güne kötüye giden ve son olarak Adli Tıp Kurumu'nun "cezaevinde kalamaz" raporu verdiği demans hastası eski HDP'li eski vekil Aysel Tuğluk, yılın son günlerinde Kandıra Cezaevi'nden tahliye edildi. Tuğluk'un özgürlüğe kavuşmasında, onu bir gün olsun unutmayan kadın yoldaşlarının, kadın örgütlerinin, gazetecilerin ve siyasilerin mücadelesi etkili oldu. Hayatın ve mücadelenin her alanından 1000 kadın, Tuğluk'un tahliye edilmesi için 'Aysel Tuğluk'a Özgürlük için 1000 Kadın' kampanyasını başlattı ve herkesi Tuğluk ve onun şahsında hasta mahpusların yaşam hakkı için ses vermeye çağırdı.

LGBTİ+ aileleri adına LİSTAG

İstanbul Saraçhane'de Fikirde Birlik ve Mücadele Platformu'nun çağrısı ve RTÜK'ün desteğiyle LGBTİ+'ları hedef alan "Büyük Aile Buluşması" mitingine karşı toplumun her kesiminden insan tek ses oldu: #NefretYürüyüşüneHayır. Siyasi parti üyeleri, sanatçılar, demokratik kitle örgütü temsilcileri ve yurttaşlar, LGBTİ+'ları doğrudan hedef alan mitinge tepki gösterdi. Sadece LGBTİ+'lar değil onların aileleri de nefret söylemlerinin hedefindeydi. Cumhurbaşkanı ve AKP Genel Başkanı Erdoğan Malatya'da katıldığı bir toplantıda, "Güçlü bir ailede LGBT diye bir şey olabilir mi?" dedi.

İşçi direnişlerinin ön saflarındaki kadınlar adına Rojbin Polat & Esra Soybir

2022 yılı işçi mücadelelerinin yoğun olduğu bir yıl olurken, mücadelenin ön safları da kadınlarla doluydu: Farplas, ETF Tekstil, Asen Alüminyum, Acarsoy Tekstil... Kadınlar pek çok engellere rağmen direnişlere öncülük ediyor. İşçiler, düşük ücretlerin yanı sıra mobbing, sendika düşmanlığına karşı da ayakta.

Beats by Girlz Türkiye

Beats By Girlz Türkiye, müzik endüstrisinde toplumsal cinsiyet eşitliğinin sağlanması için kendi müziğinin peşindeki, kendi hikâyesini anlatmak isteyen genç kadınları destekleyen bir müzik ve teknoloji oluşumu. 2013 yılında New York merkezli bir girişim olarak başlayan ve ABD'nin birçok eyaletinin yanı sıra Danimarka, Lizbon, Londra, Berlin, Prag ve Paris gibi bölgelerin olduğu 30'un üzerinde yerde faaliyet gösteren Beats By Girlz kolektifinin bir parçası olan oluşum, Türkiye topluluğunu güçlendirmek amacıyla müzik ve teknoloji odaklı eğitim projeleri düzenliyor ve müzik endüstrisinde toplumsal cinsiyet eşitliğinin sağlanması için yaratıcı sektörlerdeki paydaşlarla ortak projeler geliştiriyor.

Gülşen

Uzun yıllardır müziğiyle geniş kitlelere ulaşan Gülşen, erkek egemen bir anlayışın ürettiği cinsiyetçi söylemlere karşı dik durarak bütün kadınlara ilham olmaya devam ediyor. Sahne kıyafetleri nedeniyle hedef gösterilmesi ile başlayan süreçte kadınların yaşamına dair çizilen sınırlara ve patriyarkanın ideal kadın rollerine karşı sesini yükselten Gülşen, sahnesini LGBTİ+ haklarını savunmak için de kullandı. 26 yıldır kendi emeği ile ayakları üstünde duran bir sanatçı olarak kadınların sadece kendilerine ait olmaları gerektiğini vurgulayan Gülşen, yaşamın eril tahakkümün çizdiği sınırlara sığdırılamayacağını, umutsuz ve çaresiz hissettiğimiz anlarda dayanışmayla var olabileceğimizi bize tekrar gösterdi.

Hazal Sipahi

'Mental Klitoris' podcastinin yapımcısı ve sunucusu Hazal Sipahi, cinselliğin konuşulmadığı Türkiye'de farkına vardıklarını yok saymak yerine adım atmayı tercih eden biri. Sipahi, podcastini şöyle anlatıyor: "Bu podcastte seks, cinsellik, cinsel sağlık, cinsel şiddet, toplumsal cinsiyet ve hazza dair kavram ve konuları seks pozitif bir yaklaşımla inceliyoruz."

Dr. Dilek Gürsoy

Almanya'da Türk göçmen bir ailenin çocuğu olarak doğan Dr. Dilek Gürsoy, önde gelen bir kalp cerrahı ve yapay kalp uzmanı. Avrupa'da yapay kalp nakli yapan ilk kadın cerrah olarak övgüyle söz edilen Gürsoy, Almanya'da Forbes dergisine kapak oldu ve BBC'nin dünyanın en ilham verici ve etkili 100 kadın listesinde yer aldı.

Çevre hakkı mücadelesinin öncü kadınları adına Süheyla Doğan

Bu yıl Türkiye'de çevre ve ekoloji mücadeleleri açısından çok önemli gelişmeler oldu. Ülkemizde ve dünyada artarak devam eden doğa tahribatına karşı yürütülen çevre hakkı mücadelesinde bu yıl da en önde kadınlar vardı.

Göktürk Yeşil Kalsın Girişimi

Demirören Grubu'nun kredi borçlarına karşılık Ziraat Bankası'na geçen İstanbul'daki Göktürk Mahallesi'nin Kemerköy Sitesi içindeki yeşil alanlar, hukuka aykırı şekilde rezerv yapı alanı ilan edildi ve Bakanlık eliyle yapılaşmaya açıldı. Kemerköy sakinleri tarafından ilgili kararın iptali için tekrar dava açıldı. Ziraat Bankası ve Emlak Konut GYO ise dava sürecinin tamamlanmasını beklemeden yeşil alanlara iş makineleri ile girdiler.

Savaş karşıtı Rus kadın gazeteciler adına Nataliya Vasilyeva

Yaşam Boyu Başarı Ödülü: Kadın Koalisyonu

İşçi direnişlerinin ön saflarındaki kadınlar adına Rojbin Polat & Esra Soybir

Boğaziçi Üniversitesi akademisyenleri

Desenler: **Ramize Erer**

Öncelik

Feyhan Güver

Öncelik

Feyhan Güver

EX'TEN TANELER

raziyeicoglu@gmail.com

PAPARAZZİYE

Raziye İçoğlu

- Suçlu, **EX** olsa da kurtulsa mı, **EX** olsa da elimizden kurtulsa mı Acaba?

- Meğerse, ölmek zor, ölmemek çok daha zormuş.?

- Bu dünyadan göçenler mi mutlu, kalan **EX**'ler mi umutlu Acaba?

- **EX** coğrafyada, **nEXt** bölge ile Eğitim müfredatı değişti..**8. Bölge. "İhmal Bölgesi"**. Ve hiç kimse artık o 8. Bölge'nin haritadaki yerini haritasız bulamaz oldu.

- **EX**'lerin Suçunu Tanrı'ya atmak en kolayı daima.!

- **"Tanrı korusun"** dediğimiz her ne varsa **EX**'ler çok daha fazlasını 4K izlenme kalitesinde resmen izlettiler.

- Sağlıklı yaşamak diyeti yaparak zayıflamaya çalışan market kasiyeri kadın, **EX** bir depremden sonra; **"bıraktım diyeti Raziye Hanım, deprem olacak, aç mı öleyim yani?"** demişti. Afetlere ödenen diyetler hep kendi anladığımız gibiymiş her durumda. Herkesin depremi, empatisi kadarmış meğer.

- "Deprem öldürmez binalar öldürür" demek. "Afet değil, dayakçı **EX** koca öldürür" demek gibi bir şey. Hep mi olacak olanlar bize Acaba?

- Şiddetçi **EX** kocayı tutuklamak gibi, müteahhitleri tutuklamak. Ya içerden işi başka birine bitirtecek, ya da çıkınca aynı şeyi yapacak. En baştan bu beton Şiddetini tutamamanın çaresizliğindeyiz yine.

- **EX** ailen, **EX** kocan ihmal etmiş, kollamamış, ne ki? En büyük Devasa Aile Seni ihmale bırakıp, **EX** ilân etmiş, çok mu ki **Acaba?**

- Ve bizler **EX** Kaderin yendikleri mi, yoksa, **EX** kaderi yenenler miyiz Acaba?

- **NEXT** afete, değil de, ölüme hazırız gibi oluyor her **EX** şey.

- **EX** Kör, **EX** sağıra **"Şahânesin"** demiş. **EX** Dilsiz duymuş, ama bunu hiç kimseye diyememiş meselesi gibiydi her şey.

- Her can **EX** olacağı anı bilmeden beklemeli yaşam denen süreçte. Çok ağır o hastalığı ve o hastalığın öldürme seyrini, sürecini bilmeden yaşamalı ki, yaşamak bir nebze de olsa yaşamaktan sayılsın.

- **EX** Afetlerden öğrendiğimiz bir şey varsa o da bu adamların son darbe, yumruğu kendileri vurmadan rahat edemeyecekleriydi sanki.

- Kesin bir şey söylemeyeceksen hiç konuşma. Her şeye, her şeyi konuşan **EX** çok.

- "Ölümlerden ölüm beğen.! Öldüm, öldüm dirildim.! Ölmüştür şimdi meraktan.!" Bizler bu kelimeyi ne kadar da rahat kullanıyormuşuz, ottan saptan her **EX'ten Trik** meseleye.

- Bir bölgeden **EX** geçmiş zamanda söz ettiğimize inanamıyoruz, hem de hiçbir şey geçmişsel olmamışken.

- Yıkılmayana da güvenilmez ki bu afet zamanlarında. **EX** fay es geçerek, yer altından sinsice başka tarafa sapmıştır belki de.

- **"Hayat devam ediyor"**, kurgu cümlesindeki, Hayatını kaybedenlerden çıkıp başka yerlerde devam eden **EX** hayat iyi niyetli bir şey olsaydı devam etmez, hayatını kaybedenlerin yanında olurdu.

- Ölümle bu **EX** yobazların arasında yaşamak arasında bir seçim mi yapmalıyız Acaba?

- Hayat, başkasının hatası, yanlışı yüzünden bitmemeli. Ve her **EX** şiddet gibi de buna ecel, kader denilmemeli.

- Her **EX** felaketin başı **"Vicdan'a"** çıkıyor diye, ortada kirli de olsa bir vicdan var ki bir çırpıda temizlenebilir sanılmasın sakın ola ki.

- **EX**'lerden ders alan hep aynı tarafız, hiç ders verdiğimiz yok.

- İnşaatı değiştirenin **EX** kafasını değiştiremedikten sonra, İnşaatı değiştirmek sadece afetin açtığı afeti değişik boyutta büyütüyor.

- Her **EX** ilişki de olan şey oldu işte. İnşaatlar başladığında gerçek dışı cennetten bir köşeydi, sonra dünya dışı gerçekten cennet oldu.

PAPARAZZİYE GÜN - DEMLİK EX'te de, NEXT'te de Aynı FAY'dayız…

- SKendi depreminden korkan herkesin depremi, kendi korkusu ve korkutulduğu kadar.

- Başında beklediğim bir kişinin ölümü karşısında, utanarak, yürüyen ayaklarımı tekmelemiştim. Bu afet karşısında 40 bin kerelerce utandım, her an bitecek olan yaşamımdan.

- Depremden alınan ders; Yeni inşaat yapalım, yaraları sarar, sarmasa da gelen inşaat, giden inşaatı aratır olur.

- Dünyanın deprem ülkelerinde, Afet sığınma parkı, bizde sığınma farkı.

- Her ne felaket olursa olsun bize dönüşen şekli, üzerimize yıkılacak yenilenmiş bir inşaat stresi yine.

- Herkes binayı inşaatı biliyormuş. Günlerdir medyada onlarca mimar, mühendis, inşaatçı yanlışları konuşuyorlar. Peki neredeydiler? Demek ki konuşanların gücü 3-5 müteahhite yetmiyormuş. Yanlışı anlatmak, yanlış yapmaktan daha zormuş.

- Olduğumuz beldeye deprem göçü yapılması, bu diyarlarda deprem olmayacak teminatı anlamına gelmez. Bu bir afetten korunma tedbiri sanılmasın.

- **Deprem Çantası**ndan öncelikle **Deprem Çatısı** elzemdir. Depremde kimse kendi deprem çantasına ulaşabilecek kadar deprem çatısı altında sağ kalamıyorken, hazırlanan deprem çantasını bir başkası için hazırlayıp Deprem olmayan bir yerdekinin çantası deprem olana gitmek zorunda.

- Trajik hikâyelerle felaket yaralarını kapatamıyoruz, daha da açıyoruz aramızdaki fayı.

- "Bir sonraki Bağış kampanyası bizim için yapılacak bu ülkede." dedi haberci. Yaşadığımız bu felaketler, **Yaşacağımız felaketin fragmanıdır dercesine …**

- "Deprem oldu artık daha ne olsun ki?" sanılır gibiyken, deprem bölgesinde depremden korunanlara bile deprem felaket oldu. Bizler daha kaç kerelerce öleceğiz **Acaba?**

- Sadece sismik afet faaliyetteyken, **4:17** de durmuş ve bir evin salonundan savrulmuş duvar saatindeki zaman, haykırıyordu; "11 ilde her şey o anda durdu, hayat kapandı" diye.

Devamı 24. Sayfada →

TRAVMA TEPKİLERİ

Betül Yılmaz

ve ÇARESİZLİK

AMA ÇARESİZLİK

İLİZYONDUR.

raziyeicoglu@gmail.com

PAPARAZZIYE

Raziye İçoğlu

❁ "Kepçe girerse sağlıklı cenaze bulunması imkânı yok." dedi bölgeden bağlanan bir kurtarıcı. **"Sağlıklı Cenaze"** kelimesi duydum ya, artık ne diyelim?

❁ Doğa olayından mı gitmek, yoksa olaylı doğadan mı gitmek? arasındaki kalın bir faydayız meselesi.

❁ Ve Doğal afet, ilk önce kötü niyetli insanları da bölgeye çeker. Doğal afetten çıksan, bir çok talancının içinden çıkamazsın, Ve neredeyse afete geri dönmek istersin…

❁ Hata **Hatay**'da değil, birileri yanlış yaptı.

❁ **Hatay**'larımızdan ders almıyoruz hiç. Diğerlerinin **Hatay**'larından ders alıp onunla yaşamaya çabalamamız mı gerekli hep Acaba?

❁ Yardımda, azlarını çok saydılar, **Hatay**'ımızı yok saydılar.

❁ Bir naylon Market poşetiyle evimize kasayla giren Kızılay, sadece bir SODA markasından başka bir şey değilmiş meğer.

❁ Bazı kelimelerde iki sessiz harf arasında sesli harf olmaz, ve Dilbilgisi yakışanı ile, "**Kriz Yönetimi"** yazılır,"Karar bekleyen **Keriz Yönetimi"** olarak okunur.

❁ Başımıza gelen bütün depremlerde, yıllardan beri değişmeyen, tv ekranlarından yine **"DepremZade"** diyerek bağış yaptılar. Depremzedenin oğlu mu demek istiyor, Farsça mı söylüyor, yoksa bağış yapanın soyluluğundan mıdır **Acaba?**

❁ Mesela, **Afetzede'** misiniz?, **Afadzade'lerden ('gillerden)** misiniz?..

❁ Hepimiz, her zaman **zede**yiz, zedeliyiz. Önüne gelen geçen, afetler değişiyor sadece zaman zaman.

❁ Ve deprem dayanıklılık testi değil de, Pes etme, pes etmeme, pes ettirme sınırlarında Can dayanıklılık testi yapılıyordu sanki.

❁ AFAD'ın da afetidir tatbikatı bu; diğerlerinin hataları ile yaşamayı öğren, yollarına çıkma, seni görmesinler, kendi başının çaresine bak.

❁ Sismik deprem mesajı gibi, Yollar yarılmış, ama yolları yapanın bir binadaki reklâm resmi bile etkilenmemişti, Camlarına kartonet baskısı reklâmını alan yıkılmayan bina dimdik ayakta. Okuduğu Şiir klibi gibi. "cihan yıkılsa emin ol bu cephe sarsılmaz.!" dercesine.

❁ İnşaat sever müteahhitler, inşaattan çok kazanma konusunda endişelenirler, o inşaatlarda hayat kaybedenler de müteahhitlerin kazanmasından korkar.

❁ Kestirip atmaya, tıraşa olanak bulunmama izlenimi veren uzayan pis sakal ölçüsünde yaraları sarmak göstergeli, Bakan diyor ki; **"Depremin yaralarını sarmak…"**. Burada insan nerede Acaba? Yine depremin yaraları, depremin yaraladığı canlar değil? Deprem neydi? İnsan neydi? Kurtarma neydi? Vicdan neydi? Hayat neydi? Hayat bir emekti.

❁ İlk gözden çıkarılacaklar listesinden neden sıyrılamıyoruz ki Acaba?

❁ **Varoluşsal Bir Kriz** içinde olan**,** Afetler ve çocuklar yalan söyleyemez.!

❁ Yanlış koşul, yanlış zaman, yanlış yer. Üç yanlış bir doğru edecek olsaydı şayet, o da AFAT.

❁ Maçlar seyircisiz, evler insansız, insanlar evsiz, çocuklar ailesiz, aileler çocuksuz, cepler parasız, dolaplar yemeksiz ve bazı insanlar kalpsiz, Hukuksuz, Hükümsüz, Yüzsüz, oynanıyor şu hayat sahnesinde her şey çoktandır.

❁ Depremle, şiddetle, korona ile yaşamayı öğreniriz de, bir tek huzurla, sağlıkla yaşamayı öğrenmeyi yaşayamadık ki.

❁ İlk öncesinde de, Doğayı katlederek, güzelim, doğalım doğayı bile kızdırdılar. Çocukluğumuzda uçurtmamız ağaçlara değil tellere takılmaya başladığında dünyadan Son Çıkışa doğru hızla ilerliyorduk.

❁ Dünyadan göçenlerin bu afetleri görmediği, fakirlik, çocuksuzluk için şanslı hissetmek. Bizler yaşamı böyle mi algılayacağız? Öyleyse bu yaşama yaşamak değil ki.

❁ Bu sismik hareket, bir sinsi siyaset plânına nasıl dönüştü, ileri dönüşümde Acaba?

❁ Tasarrufun tasarrufu, afetin afeti, ecelin de eceli, fakirliğinde fakirliği, zamların da zammı, kaderin de kaderi, şiddetinde şiddeti… Beterin beteri, Dibin de dibi yani, faylarındayız.

❁ Yollar utandı da yarıldı, yerin altına geçti de, Fay damarımız, ar damarı çatlağından çok daha sonra yarıldı.

❁ Muhitimdeki, Kızılayın sağlık hizmeti veren binasının karşısındaki tahta banka oturmuş deprem yardımsızlığı konusunda Kızılay'ı çekiştiriyordu iki Teyze, çok oturaklı Yüksek Divan eylemi kalitesinde.

damlaarslan@gmail.com

Ayşegül Damla Arslan

HER ŞEYİN GURUSU

"Bugün bu yazıyı okuyorsanız, asla yaşadığımız felaket ile ilgili bir şey okumayacaksınız demektir. Kendimi yazmaktan imtina ediyorum çünkü. Çünkü kimsenin acısını kelimelere dökmek asla ama asla haddime değil. Yaşadığım duygularımı da perde arkasına, halı altına, kilitli kasalara koymak istiyorum.

Bilmeniz gereken tek şey, aynı hislerle yaşadığımızdır."

19.02.23

İSPANYOL KURTARMA EKİBİ ALANI TERKEDECEKLERİNİ BUNA ORTAK OLMAK İSTEMEDİKLERİNİ SÖYLEDİ!

Üniversitedeyken o kadar sosyaldim ki, tiyatro kulübünden sonra voleybol takımına da girmiştim sıfır spor kabiliyetimle. Daha "dakka bir vurdu ve gol olduuuğ" tadındaki ilk smaç denememde sağ baş parmağımı şişirmiş, o kadar insanın içinde ağlamamak için kendimi zor tutmuş, tek elimi kullanabildiğim için o zamanki sevgilime "yhaaa çk ktym, gelip beni al" diye mesaj atamamış, eve spor gazisi olarak tek başıma gitmiş, buzdolabı olmayan öğrenci evine gidip, komşudan "Yıldız Teyze bi parça buzun var mı, elim şişti" diyerek aldığım küçük plastik donmuş su şişesini elimin üzerine koymuştum ki daha da kötü olmasın. Nitekim oldu. Ev arkadaşımın yaptığı kısırı sol elimle yemek zorunda kalmıştım. Spor hayatımı orada noktaladım.

Peki neden?

Hala düşünüyorum, neden bilmediğim bir şeyin parçası olmak istedim? Safi sosyalleşmek miydi amacım yoksa bir şeyler öğrenebilmek miydi? Ya da kendimi ispat etmek istedim "bakın ben bunu da yapabiliyorum" diye. Çünkü diğer taraftan tiyatro kulübündeyim, oynadığımız oyunun en zor rolü bana verilmiş, hakkını veriyorum ki herkes "yhaaa senin burda ne işin var, konservatuara gitsene" diyor. Havalarda uçuyorum. Hmmm, bu şey değil mi ya her şeyi yapabilen Türkiye'nin En Güzel Kadını Sendromu?

Belki de.

Zaten bizim takım turnuvada sonuncu olmuştu. O an "ay iyi ki yokmuşum içinde, benim de bu yenilgiye katkım olurdu" diye düşünmüştüm. Yensen yenilsen kalbim hep sende değil yani. Maçtan sonra hamburger yemeye gitmiştik de çantamdan çıkarttığım form bisküvilerini kemirmiştim. Hayatımın bir döneminde hiçbir şeye dikkat etmeyerek bu dikkatsizliğin şampiyonu oldum. Harikuladeğ. Zaten kolektif işler

beni bozuyor. İstemediğim kolektif işler ama. Sporumu tek başıma yapınca mis gibiyim, bu yüzden bunu bozamıyorum. Sosyalleşmek uğruna sakatlanmak istemiyorum. Hala istediğim Yasemin Evcim mertebesine ulaşamadım, belki işin ehli biri bacağımdan tutsa şakadanak spagat açacağım. Ama yok. Everest'e kendim de tırmanabilirim.

Bazen, yolunu aydınlatacak o feneri kendin tutmak istersin elinde.

Öğreneceğini öğrendikten sonra, kendini geliştirince en sevdiğinin yanında bile kalmak istemezsin. Döngüdür bu. Yeni bir öğrenişe yelken açmak gibi. Deniz fobim var ama yelken açarım umarsızca.Hocaların hocası dersin, seni baştan yaratmıştır her anlamda, ama bir bakarsın bir süre sonra hocanı geçmişsin. Demeyeceğim boynuz kulağı geçer diye. Belki hocanı sen bırakmamışsındır, hocan seni bırakmıştır. Bilemiyorum. Tıpkı Jung ile Freud gibi. Freud ile Jung gibi niye değil, Jung bizim kırmızı çizgimizdir. Freud haklı da olsan haksızsın.

Bu yüzden Guru olanlardan hoşlanmam. Öğretmenlikleri süreklilik arz ediyor. Yersen. Öğretileri bana boş geliyor. Herkesin içten içe bildiğini yine içimize içimize pazarlıyorlar. Sevgi, iyi niyet, netlik, bilinç, bunları kullanarak cümle kurduğumuz zaman guru oluyoruz. O zaman ne var yani, abe yazayım size iki tane güzel cümle, beni bilesiniz guru.

Kahve falı da böyle değil mi?

"Sürekli mutlu göründüğünüzde ilk mutsuzluk anınızda gafil avlanırsınız" hah ben bu işi biliyorum. Doğru değil mi ama? Bu cümlemi influencerlarımıza armağan ediyorum, linki de aşağı bir yerlere bırakırım belki. İlgilenirsiniz diye muadil cümleleri daha sonra paylaşacağım.

-Damla Ablaaaaaaaa çok güzellllll. Link var mı?

Sadhguru kalkar mısın o minderden, benim oturmam lazım? Ne, benden iyi mi yoga yapıyorsun? Şu an meditasyonda mısın? Kafanın üstündeki turuncu ışığı tanıyorum yalnız, aynı lambadan bende de var. Geçen yogacı bi kız link vermişti, ordan şey etmiştim. Sen de mi ordan şey ettin.

Yemezler.

DÖRT KÜP AMA DÖRDÜNÜN DE KULBU KIRIK DEĞİL

Guru demişken iyi bir guru olmanın en önemli dört şartı : 4 küp olacaksınız.

1-Sabır

2-Bilgi

3-Sır

4-Sinir

Genelde sinir küpü olarak hayatımı yaşıyordum. Far görmüş tavşan gibi gözlerimin açıldığı aydınlanmadan sonra sinir küplüğünden biraz kendimi uzak tutmaya başladım. Sinir küpü deyip geçmeyin, keskin sirke küpüne zarar diyorlar ama yine küpe bir şey olmuyor. Sadece kulağınıza küpe oluyor yaşadıklarınız.

Tam bir bilge olabilmem için önümde 13 yılım var. Erkenden bilge olursam yanlış bilgi aktarımı yaparım diye korkuyorum. O kadar da bilgelik makamına saygım var, herkesin saygılı olmasını da istiyorum. İşte herkes bildiği işi yapsa keşke değil mi, yanlışın neresinden dönülürse

yararımıza olur.

Neyse.

Bir arkadaşımın 9 yaşındaki kızı izlediği filmlerden etkilenerek aklına öpüşme falan gelince kendini çok rahatsız hissediyordu, bunu da takıntı haline getirmişti. Annesi de sürekli bize anlatıyordu. Bir gün anneyle kız konuşurken "bilge biri" olarak araya girdim ve "aklına böyle şeyler geldiğinde GİT BURDAN GİT İSTEMİYORUM SENİ AKLIMDA dersen geçer" dedim. Şaman Rahibi gibi el kol hareketleriyle anlattım. Ve bu dediğimi unuttum gitti. Çünkü bilgi kişiler bilgeliklerini icra ettikten sonra hızla başka bir bilge otağına doğru yol alırlar.

Birkaç zaman sonra kızla bir araya geldiğimizde "Damlaaabla, sen bana böle böle demiştin, ben onu hep yapıyorum, hiç aklıma gelmiyor" dedi. İnanamadım. Kendime tabi. Mutlu oldum, iyi bir şey yapmışım. Bunu sadece aklına öpüşmeli koklaşmalı bir şey geldiğinde yapmıyormuş, rahatsız olduğu her şey için yapıyormuş. Annesine de diyormuş "senin de aklına kötü bir şey gelince sen de yap" diye. Kadınlar arası dayanışmaya bakar mısınız? Damla Ablası hammmm yapsın mı? Yok yapamam, et tüketimim minimum seviyede. Akıllı kızımızın, her şeyi dengeli ve özgürce yaşaması en büyük temennim. Akıllı ve kendini bilen kız çocukları yetiştirmek için büyük çaba sarf etmemiz gerekiyor şu şartlarda. Ben de galiba üstüme düşeni bu şekilde yapıyorum. Elimden ne geliyorsa yapmaya devam edeceğim. 8 Martlarımızı acıyla değil coşkuyla kutlamamız için bunu yapmamız gerekiyor.

Çamurlu sulardan arınalım, lotus çiçeği gibi olalım.

Kadınlar Günümüz kutlu olsun.

Ayşe'ye, 2023

ELİM TAŞIN ALTINDA

Gökçen Erdoğan

Bütünüyle yok olmuyor acı. Ona alışmaya, onunla yaşamayı öğrenmeye başlıyorsunuz zamanla. Defaatle tecrübe ettik bunu. Bu topraklar acıya kardeştir, her türlüsü tadıldı. Ama öyle bir acının içinden geçtik ki, kimimiz uzak kimimiz yakın, bütün öğrendiklerimiz silinip baştan yazıldı. Bu, öncekilerden yaman. Daha çok yerden vurdu, daha çok kanattı ve daha çok öldürdü. Her şey aynı ama her şey başka, her şey aynı ama her şey daha... Daha çaresiz, daha güçsüz ve daha üzgün geçti günler. Ama gariptir, birken bin olmanın tadıyla tutunduk hayata, en olmaz denen yerden. Bu topraklar ümide de kardeştir, en alası yaşandı.

"Gülemiyorsun ya, gülmek
Bir halk gülüyorsa gülmektir.
Ne kadar benziyoruz Türkiye'ye
Ahmet Abi" diyor Edip Cansever.

Ne kadar seviyorum bu toprağı, keşke anlatabilsem. Çünkü yönetimlerden ve dahi yönetenlerden bağımsız bir sevdadır Türkiye, iyisi ve kötüsüyle. Çünkü bilirim ki ben gibi niceleri gönül ve ömür vermiştir Türkiye'de kötüleri hepten iyi etmeye. Yıkıntılar arasında bir baş kaldırı, tozun dumanın ardında bir Anka kuşu, imkansızın ardında bir Mustafa Kemal düşü vardır bu ülkede.

Acı, tamamen yok olmuyor hayır. Alışmak da kolay olmuyor, bakmayın edebiyata. Ama illa ki sorulacak hesaplar, illa ki görülecek davalar, illa ki yeniden çıkılacak yollar var. Sokaklarına verilecek mert insan adları ve yeniden kurulacak nice yarım yaşam var. Ant içiyorum elim taşın altında, elim taşın altında!

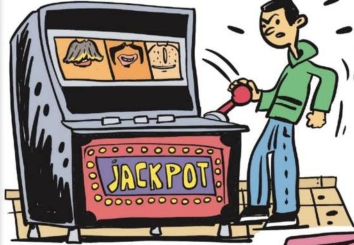
ENKAZ ALTINDA KALMAK KADER FALAN DEĞİL…

Bildiğin tedbirsizlik, ihmalkarlık, hırsızlık, aç gözlülük bir tek kader değil. Doksan dokuz depreminde bunca kayıp vermişken bunun kat be kat daha kötüsünün yaşanması affedilir gibi değil. Türkiye'nin ciddi bir deprem bölgesi ve ciddi depremler yaşamış olduğunu biliyor muyuz? Biliyoruz. Deprem uzmanları devamlı uyarıyor mu? Uyarıyor. Biz hala üç maymunu oynamaya devam ediyor muyuz? Ediyoruz. Maalesef yaşanmışlıklardan ders almak yok bu topraklarda. Hani "Deprem öldürmez tedbirsizlik öldürürdü?" Tedbir almak için daha kaç insan ölmeli? Kaç çocuk yetim kalmalı? Kaç aile evlat acısı çekmeli? Kaç bin kişi evsiz kalmalı? Bilmem hangi müteahhit bilmem hangi havaalanında yakalanmışmış!! Dış kapının mandalı. Müteahhitte gelene kadar kaç kişi var cezalandırılması gereken. İnşaat izni, ruhsat verenler suçlu değil mi? Denetlemeyenler ya? Ne zaman hesap sorulacak? Ne zaman dur denecek? Yeter artık çaldığınız, çırptığınız, vre vicdansızlar. İnsanları öldürmeyecek bina yapmayı öğrenemeyecekseniz yapmayın, bırakın bu işleri, istifa edin ne edecekseniz edin ama başka canlar enkaz altında can vermesin artık.

Deprem bölgesinde yaşanan dramı gözlerim yaşlı izlerken beni dehşete düşüren sosyal medyaya işkence görüntüleri düştü. Yüreğim ağzıma geldi. Afet bölgesinde yağma ve hırsızlık iddialarıyla başlayan ve linçe kadar varan olaylar… O nasıl bir şiddet, nasıl bir acımasızlık. Bir insan başka bir insana bunu nasıl yapabiliyor aklım almıyor. Yüreğim acıdı kamçılanan benmişim gibi. Yağmacıdan, hırsızdan yana değilim elbet. Hırsız ise yakalanıp adalete teslim edilmeli, cezası neyse çekmeli. Ama bu şekilde değil zira "işkence etmek suçtur." İki bin beş yüz yıl önce Yunanlar "işkencenin haklı olup olmadığı" sorusuna Aristoteles ve Antiphon,"işkencenin sonunda hiçbir itirafın mahkemede herhangi bir değeri yoktur çünkü genellikle işkence gören kişi işkencesinin duymak istediğini söyler" demişler. Yağmacı diye dövülen çaresiz, aç, susuz, hayatta tutunma mücadelesi veren biri olamaz mıydı?

Depremin tozu dumanı hala havada uçuşurken, enkaz altında hala binlerce insan varken diyanetten yapılan açıklamayla dondum kaldım. Hangi ahlak yoksunu beynin fikriyse… Normal bir insan bin yıl düşünse aklına gelemez. "Ebeveynleri ölen çocukları evlatlık alanlar o çocuklarla evlenebilirmiş". Resmen istismara davet. Çocuğun hayatta yalnız kaldığına mı yanalım peşkeş çekileceğine mi? Söyleyecek sözüm kalmadı…

Depremzedelere tüm kalbimde geçmiş olsun diyorum, kayıp verenlerin kalp acısı asla yok olmayacağını biliyorum tez zamanda kabuk bağlamasını diliyorum…

OYUNCAK

Bir kutu oyuncak… Bir bebeğin, bir çocuğun yüzü gülebilsin diye… Halk olarak kalbimizi, vicdanımızı sorgulatan bu dönemde, hepimizin fayda sağlayacak bir şeyler yapmak için çırpındığına inanıyorum. Sımsıkı sarıldık, acıları birlikte sarmak istedik.

Her bir oyuncağı kutuya koyarken anılarım canlandı. Bir et bebeğim vardı, gerçek gibi. Kimselere vermeye kıyamazdım. Beş-altı yaşlarında babaannem almış. Babaannem öldüğünde günlerce ağlamış, uzun süre etkisinden çıkamamıştım. O enkaz yığınları arasındaki minikleri düşündüm. Bu bir yara, geçmeyecek bir yara. Normal bir ölüm değildi, açıklaması yok! Bir başka siyah saçlı, hediye bebeğim… Annem saklamış, "çocukların olursa onlara vereceğim" diye. Çocuklarını kaybeden annelerin, babaların yerine kendimi koyamadım bile. Empati yapamıyordum. Sıradaki oyuncak ise uzun yıllarımı birlikte geçirdiğim erkeğin aldığı peluş ördeğim idi. Bir genç kadının, erkeğin büyük heyecanlarla yaşadıkları gençlik aşklarının kaybolmasını düşündüm. Kutu oyuncaklarla dolarken kendimi ağlıyor hâlde buldum. Bir insan hayatı bu kadar basit olmamalıydı. Aile bağları, dostluklar, aşkların yarım kalmasına ne denli susulabilirdi? Haberlerde bilmem kaç cenaze, ceset deniliyordu fakat unutulan bir şey vardı ki onların hepsinin bir adı ve özenle yaşadıkları bir hayat söz konusuydu. Ben unutamam. Unutan insanı da insan olarak göremem.

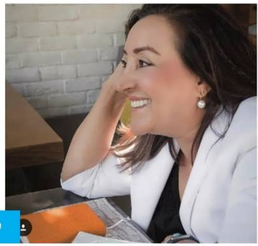
Ben bilinçli bir insan olarak her şeyin parayla çözülemeyeceğini biliyorum. O evler yıkılırken hatıralar, aileler de enkaza dönüştüler. "İnsanın kendine yüklenen bütün görevleri yaptıktan sonra işin sonucunu dine bırakmasını" isterdim. Utanıyorum, bu felakette yakınlarını kaybetmiş insanların yüzlerine bakmaya. Amacım melankoli yaratmak, bu felaketi hikâyeleştirmek değil. Binlerce güzel insanın hayalleri, hatıraları benim omuzlarımda bir yük olarak kaldı. Altından kalkamayacağım bir yük. "Cenaze değil yarım kalan aşklar. Ceset değil, olmamış hayaller."

Seda Bülbül

Ankara, 24 Şubat 2023

KAÇ DEPREM VURDU BİZİ

Yaşar Seyman yasarseyman@gmail.com

Soğuk bir kış günü kaç deprem vurdu ülkemizi...

Güzelim ülkemin bazı kentlerinin yüzünü değiştirdi. Binlerce insanımızı bu güçlü sarsıntı yaşamdan kopardı. Öyle bir savruldu ki vicdanlı herkes sıcacık yatağından mahcubiyetle kalkıp, karnını doyurmak için sofrasına oturduğunda lokmalar boğazına dizildi, yutkunamadı, utanarak kalktı sofradan…

Kadim kentlerimiz üst üste dört depremle kalbinden vuruldu…

Malatya, Adıyaman, Şanlıurfa, Kahramanmaraş, Hatay, Osmaniye, Adana, Gaziantep, Kilis, Diyarbakır…

Depremi bir siyasi çalışma için gittiğim Kars'ta duyduk…

Ne telefonum sustu, ne mesajlar kesildi, gözyaşlarım kesilmese de her yere ulaşmaya çalıştım.

Siyasi ve toplumsal uğraş içinde bir de yazar olunca tüm kentlerimizde zilini çalabileceğim dostlar ve tanıdıklar var. Söyleştiğim yerel gazetecilerin röportajları arşivimde duruyor. Kadın hakları savunucuları, siyasetçiler, yazarlarla, okurların mailleri tazeliğini korurken; onlar enkaz altında günlerce kalıp bu dünyadan göçtüler. Kalanlarda hala ayakta! Yatacak oturacak yerleri yok.

Hatay depreminin tüm kıyametini yaşayan ve Ankara'ya gelen dostum Antakya'nın ilk kadın belediye başkanı İris Şentürk, eşi Hakan'ı, ablasını, kuzenlerini, onlarca

dostunu, yol arkadaşını kaybetti.

O dağ gibi kadın bu unutulmaz sarsıntı ile sarsılmış, canım dediklerini yitirmesine karşın dimdik karşımda kalanlara dayanışma istiyor. Duyarlılık sürmeli diyor. Saniyeler değil saliseyeler içinde deprem ondan canlarını koparарak almış…

Depremde kadın olmanın zorlukları başlı başına bir makale…

Evinden kilometrelerce uzakta depremi duymak da bir başka sarsıntıydı.

Biz ne şansız kuşağız böyle darbeler, depremler, dışlanmaların bizlerde yarattığı acılar, durgunluklar, duraksamalar, incinmeler nedense yaşamımız boyu dur durak bilmedi.

"Hüzün Geldi
Türküler bitti
Halaylar durdu
Horonlar durdu
Al damar, mor damar,
şah damar sustu
Bahçeler put kesildi birer birer
Meyveler salkım saçak taş.
Bir bulut uçardı
Başıboş bedava
Yandı kül oldu.
Hüzün geldi başköşeye kuruldu
Yoruldu yüreğim yoruldu."

Bedri Rahmi Eyüboğlu'nun sevdiğim şiiri bu kez beni farklı etkilese de isyan ettirdi!

Adıyamanlı dostum, insan hakları savunucusu avukat Osman Süzen, bugün yola çıktık Adıyaman'dan gidiyorum. Tütün kokan şehrim, anılarım yok artık!

Biliyor musun?

"Biz Nemrut'un çocuklarına; lanetli bir coğrafyada doğduğumuz söylenmişti, bu öylesine büyük bir mitti ki yıllarca lanetli olduğumuza inandırılmıştık. Nemrut'a, o Adıyaman'ın, Urfa'nın yer yerinden görülen yüksek dağa nefretle bakıyor, o dağda lanetli atalarımızın inşa ettiği devasa heykellere de düşmanca davranıyorduk. O dağa sadece lanetli atalarımızın, onların tanrılarının yapılan heykellerini kırmaya gidiyorduk. Gel zaman git zaman atalarımıza lanetli de denilse aslında lanetli olmadıklarını, tam tersine oluşturdukları dünyanın çok uzağımızda olan başka bir dünya olduğunu, herkesin evi anlamında kapılarının, herkese her inanca açık olduğunu bu nedenle adlarına Komageneliler denildiğini öğrendik. Antiakos'u, Zeus'u, Oromasdes'e Mithras'ı daha iyi anladık. Onlarla uyanıp onlarla uyuyorduk. Geceleri o dağa çıktığımızda başka bir diyara gidiyoruz hissine kapılıyorduk, kimimiz güneş doğunca güneşe döner, kimimiz yıldızlarla semaha tutuşur, kimimiz şarap içerdik. Sahiden atamız Antiakos bu dağda dememiş miydi "Tebaam şarap içer de taşkınlık yaparsa, askerlerim onlara karışmasın," sanırım bu söze güveniyorduk. Sonra ne olmuştu, zalim Romalılar bizi istila etmiş bu uygarlığı ele geçirmiş atalarımızı Roma'ya sürgün etmişlerdi. Bugün ise Nemrut'un lanetli çocukları başka bir sürgüne gidiyor. Ama bu sürgün uzun sürmeyecek. Geri döneceğiz. Yine yıldızlarla semah tutacağız, yine güneşin doğuşunda güneşe el açacağız, şarap içeceğiz. Yine herkesin yurdu yapacağız tütün kokan Adıyaman'ı… Çünkü biz Nemrut'un ve güneşin iflah olmaz çocuklarıyız."

Osman'ın kapanan telefonunun ardından hıçkıra hıçkıra ağladım.

Adıyaman'ım desem Hatay'ın boynu bükük kalır. Gaziantep'im alınganlık gösterir, Diyarbakır'ım Dicle gibi sessiz ve sitemsiz akar. Osmaniye beni unutma diye sitemli seslenir. Adana'm, az mı seni Çukurova sıcaklığı ile sardım. Yaşar Kemal, "Kız Seyhan, neredesin," diye yine seni anılara çağırır… Kilis'im acı acı gülümser dayanamam… Mahzuni babam, "Elbistan Yeli" türküsünü geçmişten esintilerle yollar. "Sevdiğin yar Malatya'ya değmeli," türküsünü çığırsam, Emekçi "Oy Maraş Maraş," diye sazın teline uzak diyarlardan dokunur. Şanlıurfa'nın yüreği sızlarken; yarası sarılmaz mı?

Depremin kalbinden vurduğu kentlerin hepsi bizimdir. Birini diğerinden ayıramam. Her kentten bir mücadele, iş, okul, kalem kardeşimin, yol arkadaşımın acısını derinden yaşıyorum.

Depremin ikinci haftasında yazıyorum…

İnsanlar başını sokacak çadır bulamıyor…

Yanardağ gibiyim…

Ülkem gibiyim…

20. yüzyılda yaşayan Âşık Serdari: "Nesini söyleyim canım efendim?/ Gayri düzen tutmaz telimiz bizim" diyor.

Yastan öğrenmek, geçmişin fay kırıklarını görmek, yırtıklarımızı dikmek var...

O nedenle "Gayri düzen tutmaz telimiz bizim," diyen Âşık Serdari'ye de başkaldırıyorum! Diyarbakır'da eşiyle depremde yitirdiğimiz sanatçı Zilan Tigris'in dediği gibi:

"Biz kırılmış soyun arsız damarıyız. Kesildiğimiz yerden dal verip çiçek açarız"

Bunca acıyı hangi kalem yazar ki demeden yazmalıyız…

Yorulmak, acılara takılmak bize yakışmaz "İnat da bir murattır," deyip yine yeniden kolonları kesmemeyi, betondan çalmamayı, depreme dirençli evler kurmayı öğrenmeli, insan onuruna yakışan binalar inşa etmeliyiz.

El ele verip bize bunları yaşatanları tarihin derinliklerine gömerek, sevgiyle, güvenle, umutla yarınlara yürümeliyiz…

Her şey var umutsuzluk yok!!!

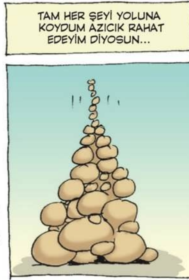

Bal ve Zehir

feyhan güver

BAYAN YANI

Her Zorlukta Gücünü Çekinmeden Gösterebilen Tüm Kadınların
Dünya Emekçi Kadınlar Günü Kutlu Olsun...

